

— Phải, Phan Thiện, phó Vụ trưởng vụ Lễ Tân tại Thủ tướng phủ, chỉ huy Phần gián của nước Việt Nam dân chủ cộng hòa... kẻ thù bất cộng đái thiên của tôi... ha, ha...

Đại tá Bùi Vinh phá lên cười. Tiếng cười đặc thẳng của Bùi Vinh vang dội trong căn phòng vắng. Tiếng cười đặc thẳng của Bùi Vinh lan rộng vào đêm khuya mù mịt.

Ha, ha...

Ha... ha...

X

Cận vệ chiến

Đêm ấy...

Huệ Lan ngồi như tượng đá trong căn nhà nhỏ của nàng gần cầu Thị Nghè.

Ngoại ô Sài Gòn đã bắt đầu đi ngủ. Quán phở đầu đường đã tắt ngọn đèn ống màu hồng, hai vợ chồng sửa soạn đầy xe về. Tiếng máy may rào rào như mưa rơi trên máng kẽm ở nhà bên cũng vừa tắt.

Trong cảnh thanh vắng, Huệ Lan cảm thấy cô đơn và buồn bã lạ lùng. Lệ thương, mỗi khi ngồi một mình, nàng mang hoa ni-lông ra cắm, mỗi ngày nàng thay một kiêu. Nàng cắm hoa rất giỏi, một phần vì nàng tốt nghiệp lớp cắm hoa trung cấp ở Đông kinh, phần khác vì nàng khéo tay.

Nàng yêu hoa say mê, còn say mê hơn cụ đồ già kính cần gọt củ thủy tiên để nở kịp đêm giao thừa, và nâng lên bàn thờ khói hương nghi ngút. Song đêm nay, nàng chẳng buồn nghĩ đến hoa. Nàng cũng chẳng buồn thay áo để mặc cái áo ngủ may chèn bằng hàng ni-lông trắng, hoa tím phơn phớt, vắt trên ghế.

Vì cái áo khả ái này bắt nàng phải nhớ đến chàng. Nhớ đến Lê Tùng. Đêm nay, tâm trí nàng hoàn toàn dành cho Lê Tùng.

Huệ Lan thở dài chua xót...

Những việc xảy ra hồi chiều tại văn phòng ròn rập trở lại tri càng, nàng muốn quên, cần quên ma không được.

Lần thứ hai, nàng bị gọi lên lầu, ban tổng thanh tra. Thời hạn 24 giờ mà tổng thanh tra Văn Bình cho nàng suy nghĩ về Lê Tùng đã hết. Nàng phải đổi điện Văn Bình...

Lần trước, nàng không để ý tới bức tranh thiếu phụ kìa thân treo chêm chệ trên tường. Nhưng lần này, nàng lại đổ mắt. Nàng có cảm tưởng rằng người đàn bà lóa lờ ấy là nàng. Thật vậy Văn Bình sắp bắt nàng phải lộ bề ngoài của tâm tư, và trình bày sự thật trần trụi, sự thật giữa nàng và Lê Tùng.

Văn Bình ra lệnh cho Quỳnh Bích sửa soạn máy tốc ký:

— Cô ghi cẩn thận, đề rồi đêm nay còn trình lên ông Hoàng.

Rồi nghiêm giọng:

— Chào cô Huệ Lan. Cô nghĩ chín chưa?

Huệ Lan khẹp tà áo trên đùi:

— Thưa rồi.

— Công cuộc tìm kiếm Lê Tùng vẫn tiếp tục, nhưng theo chỗ tôi biết, Lê Tùng không còn ở Nam Việt nữa. Tuy chưa nắm được bằng chứng cụ thể, tôi có thể nói là hắn đã trốn ra Bắc.

Huệ Lan lặng người.

Nàng lặng người, không phải vì nghe tin Lê Tùng ra Bắc, vì trước khi đi, chàng đã thổ lộ với nàng. Nàng lặng người vì thấy Văn Bình đang đóng vai trò bịp bợm, ghê tởm nhất. Hơn ai hết,

Văn Bình đã biết người yêu kiêm chồng chưa cưới của nàng ra Bắc để mưu sát Phan Thiện, sau gần một năm trường khổ nhục kể.

Gần một năm trường, Lê Tùng bị bạn bè, gia đình, và dư luận khinh rẻ. Chàng đã đi rồi — đi với rất ít hy vọng trở về — Văn Bình còn muốn vị hôn thê của chàng phải khinh rẻ chàng. Không... Huệ Lan không thể sống trong cảnh giả dối này nữa...

Nàng muốn mắng át Văn Bình, song lại lo sợ. Văn Bình được coi là hung thần của Sở. Phản đối ông tổng thanh tra sẽ vào tù sớm. Sau khi Lê Tùng đi, người ta lại muốn bỏ tù nàng. Bỏ tù nàng để ở bên kia giới tuyến Lê Tùng để tiếp tục vai tuồng khổ nhục kể...

Giọng nói của tổng thanh tra Văn Bình mạnh mẽ như nhát búa tạ:

— Cô Huệ Lan... dầu sao cô cũng là nhân viên thâm niên của Sở. Hồ sơ của cô là hồ sơ của một nhân viên gương mẫu. Ông tổng giám đốc đã cứu xét việc thăng thưởng cho cô. Trong tương lai, cô sẽ trở thành một yếu nhân của Sở...

Nhưng từ khi... từ khi cô nặng lòng, vì hấn... hy vọng của chúng tôi bắt đầu suy giảm.

Huệ Lan rùng mình như bị cảm hàn. Một hơi lạnh buồn buốt từ xương sống tỏa ra ngoài, đâm vào tạng phủ, khiến nàng choáng váng trong giây phút.

Văn Bình đã chạm vào đời tư của nàng một cách quá đáng. Văn Bình lại gọi Lê Tùng bằng hấn, một điều không thể chấp nhận được... Mía may thay, tàn nhẫn thay... Lê Tùng đang hoạt động tại Hà nội theo lệnh của Văn Bình, trung thành tuyệt

đối với Sở. Ít ra Văn Bình cũng phải mời nàng đến, nói nhỏ vào tai nàng rằng Lê Tùng là anh hùng...

Văn Bình nói tiếp :

— Phải, hy vọng của chúng tôi bắt đầu suy giảm.

Riêng tôi, tôi cố cứu vớt hần ra khỏi vũng bùn sa đọa, nhưng con ngựa truy lạc vẫn nằng nặc chạy theo đường cũ. Nếu Lê Tùng ra Bắc, hợp tác với địch, Sở sẽ bị thiệt hại nặng nề. Vì, như cô đã biết, hần từng chỉ huy hệ thống điệp báo tại phía bắc vĩ tuyến 17 một thời gian khá lâu. Sau khi bị hạ tầng công tác, hần lại phụ trách tài chính, trả lương cho điệp viên bí mật của Sở ở ngoại quốc...

Giờ đây, Sở đối phó vẫn còn kịp. Nếu cô cung cấp cho tôi đầy đủ tin tức, Tôi sẽ tìm cách ly gián Lê Tùng với địch. Tôi sẽ mượn tay địch loại trừ Lê Tùng.

Huệ Lan lí nhí :

— Không... không thể thế được.

Văn Bình dẫn giọng :

— Cô đừng nghe lời hần. Nếu trước khi bỏ đi, hần nói gì với cô, chẳng qua chỉ là láo khoét. Huệ Lan... cô ráng bình tĩnh đề thuật lại với tôi những lời nói khả nghi của Lê Tùng... cô Huệ Lan... ..

Nàng nghiêng rặng, nước mắt trào xuống má. Nhất định, nàng không nói.

Văn Bình nổi nóng đập bàn :

— Cô Huệ Lan... té ra cô toa rập với Lê Tùng... Cô không chịu giúp Sở lột mặt nạ kẻ phản phé... Cô không chịu giúp Sở phá hỏng kế hoạch lợi dụng Lê Tùng của địch... Theo nội quy, cô có thể bị đưa ra tòa. Tôi nói có thể vì thật ra, Sở chưa muốn nặng tay đối với một nữ nhân viên hăm hiu về hạnh phúc

lừa dối như cô... Tôi biết rằng đàn bà như bông hoa, không thể chờ mãi. Cô không yêu hần lắm, nhưng cô đã gần ba mươi, bắt buộc có phải lập gia đình...

Huệ Lan thét lên :

— Im đi.

Nàng không biết sợ nữa. Tính nhút nhát cố hữu của nàng đã biến dấu mất. Nàng trở thành con gà mái, cong đuôi, xoè cánh, bảo vệ bầy con, chống lại điều hâu bách chiến, bách thắng.

Huệ Lan xô ghế, đứng dậy, mắt đỏ ngầu :

— Tôi không thể ngồi nghe ông hạ nhục chồng tôi, chà đạp danh dự tôi. Một lần cuối cùng, tôi báo ông biết ông không được quyền khinh Lê Tùng vì Lê Tùng còn cao cả hơn ông nữa.

Như người điên, nàng thét lên :

— Tôi rất ghét những người xảo quyết... Trời, ông đã xô Lê Tùng...

Văn Bình quát lớn :

— Cấm cô không được làm ồn trong văn phòng tôi. Về đi...

Hai vệ sĩ to lớn lù lù tiến ra. Văn Bình ra lệnh:

— Các anh đưa cô Huệ Lan ra khỏi phòng.

Rồi ngoảnh về phía Huệ Lan :

— Tôi dành cho cô một cơ hội nữa, cơ hội cuối cùng. Có lẽ Lê Tùng đã tâm sự với cô trước giờ từ biệt. Cô đừng tin hần mà mang tội. Sáng mai, cô sẽ gặp tôi lần nữa, lần cuối cùng. Nếu cô tiếp tục che chở cho Lê Tùng, miễn cưỡng tôi phải bắt cô. Dĩ nhiên, cô sẽ không được cái vinh dự ra tòa, vì ra tòa, bí mật sẽ bại lộ, địch sẽ phăng ra. Tôi sẽ đưa cô tới một nơi xa Sài Gòn, 3 năm 5 năm, tình hình lắng đọng mới tha về...

Huệ Lan gieo mình lên đệm xe, thân thể rã rượi.

Về nhà, nàng làm li để nguyên quần áo, ngồi một mình trong phòng khách, để nghĩ tới Lê Tùng.

Mẹ nàng và lũ em nhỏ nghịch ngợm xuống phố chưa về. Một mình trong phòng khách... Huệ Lan thường ở nhà một mình, bọn trẻ đi chơi luôn luôn, mẹ nàng lại hay về tỉnh thăm con cháu. Tuy nhiên, đêm nay, nàng cảm thấy căn nhà rộng gấp trăm, gấp ngàn lần, rộng mệnh mông như tòa lâu đài cò, đúng hơn, như trại giam. Trong khoảng rộng mệnh mông này, nàng lại nghe rõ mọi âm thanh, từ tiếng muỗi dúi vo ve bên ngọn đèn vàng ếch đến tiếng chắt lưỡi tiếc nuối của thạch sùng trên trần nhà.

Lời nói trắng trợn — quá trắng trợn đến nỗi thành thô bỉ — của tổng thanh tra Văn Bình đã vượt qua mức nhậu nhục của nàng. Nàng không thể chịu đựng thêm nữa. Nàng phải tìm mọi cách bảo vệ thanh danh của Lê Tùng. Người ta đã dùng chàng làm con cờ, một con cờ vô tri giác. Bây giờ, người ta lại dùng nàng làm con cờ... Dầu kết quả ra sao, nàng cũng không lùi. Nàng phải cứu chàng. Nàng phải giữ vững hạnh phúc của hai người

« Mắt rực sáng. Huệ Lan đứng dậy.

Thì tiếng gõ cửa lóc cóc nổi lên.

Nàng cất tiếng hỏi :

— Ai ?

Bên ngoài, tiếng trả lời vọng vào :

— Tôi. Tôi cần gặp cô Huệ Lan.

— Ông là ai ?

— Bạn thân nhất đời của Lê Tùng.

Như người bị thôi miên, nàng vội vã mở cửa. Khách khoan thai bước vào, ném điếu thuốc lá cháy dở ra hiên. Tuy trời không mưa, khách vẫn kê kê trong nách cái dù đen sì.

Nàng đưa tay :

— Mời ông ngồi chơi. Tôi là Huệ Lan.

Khách nghiêng đầu :

— Vâng, tôi biết rồi. Còn tôi là Nguyễn Biên.

— Nguyễn Biên... Xin lỗi ông, tôi chưa được hàn hạnh quen ông.

— Vâng. Vì tôi chỉ quen ông Lê Tùng mà thôi. Ông Lê Tùng đã nói nhiều với tôi về cô.

Huệ Lan nín lặng.

Nguyễn Biên rút thuốc lá :

— Xin lỗi, tôi hút được không ?

Nàng gạt đầu :

— Mời ông tự nhiên.

Nguyễn Biên đặng hắng một tiếng rồi nói :

— Chuyện tôi sắp trình bày với cô rất quan hệ. Nó liên quan đến cuộc đời của cô và Lê Tùng. Nhưng trước khi vào đề, tôi muốn cô cho biết một chi tiết : chiều nay, cô cãi lộn với tổng thanh tra Văn Bình phải không ?

Huệ Lan hơi tái mặt. Nàng bắt đầu đoán ra người lạ là ai. Song nàng vẫn ngồi yên.

Nguyễn Biên mỉm cười :

— Trước khi đến đây, tôi biết cô sẽ im lặng. Nhưng cô chỉ có thể im lặng nếu người ta kính trọng sự im lặng của cô, đặng này...

Huệ Lan cau mặt :

— Ông không được quyền can thiệp vào chuyện riêng của tôi.

Nguyễn Biên cười to hơn :

— Cô đã nói câu ấy với tổng thanh tra Văn Bình, và hẳn đã bắt cô nghe theo.

Huệ Lan giật mình :

— Té ra ông...

— Vàng, tôi đã biết rõ nội dung cuộc nói chuyện giữa Văn Bình và cô tại văn phòng tổng thanh tra. Vì vậy, tôi muốn giúp cô. Dầu sao cô cũng là người chân thành và đáng thương. Và lại, tôi là bạn thân của anh Lê Tùng. Tôi chỉ muốn giúp Lê Tùng.

— Anh Lê Tùng hiện ở đâu ?

— Ở một nơi an toàn.

— Ông nói dối.

— Cô không tin thì thôi. Song ở vào địa vị cô, tôi sẽ tin. Vì cô đang bị dẫn vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Người ta rình rập cô đêm ngày, người ta sẽ bắt cô...

— Tôi vô tội, hoàn toàn vô tội.

— Không, cô có tội. Vì cô đã yêu Lê Tùng. Ngày mai, hoặc chậm lắm ngày mốt, nhân viên mật vụ sẽ tới đây, xích tay cô, đưa tới trại tập trung. Cô sẽ không tài nào thoát khỏi mạng lưới của ông Hoàng. Nếu cô nghe tôi, cô sẽ được gặp Lê Tùng.

— Gặp Lê Tùng ?

— Vàng, gặp lại, và tình chuyện hôn nhân như hai người đã hứa với nhau.

— Thú thật với ông, tôi đang bối rối. Tôi đã đau khổ nhiều về Lê Tùng. Tôi đã đau khổ nhiều về cuộc sống trôi buộc trong sở Mật vụ. Song, thưa ông, tôi không thể phản bội.

— Chúng tôi không yêu cầu cô phản bội. Lê Tùng cũng không phản bội.

— Anh Lê Tùng hiện đang ở đâu ?

— Cô vừa hỏi tôi xong, và tôi đã trả lời là Lê Tùng đang sống tại một nơi an toàn.

-- Ở Hà nội ?

— Không phải.

— Trong khu ?

— Cũng không phải.

— Vậy thì ở đâu ?

— Nam vang.

Huệ Lan buột miệng :

— Lạ nhỉ, anh ấy...

Song nàng ngưng lại kịp thời. Dầu sao nàng không thể tiết lộ cho Nguyễn Biên biết. Nàng biết hẳn là nhân viên của địch. Nàng không thể theo địch. Nàng cũng không thể ở lại vì Văn Bình sẽ tống nàng vào khám.

Trong một phần trăm tích tắc đồng hồ. Huệ Lan nhớ lại những điều chàng tâm sự với nàng.

... Em ơi, giá chúng mình đừng quen nhau, đừng yêu nhau. Em lấy chồng, anh cũng không giận, trái lại anh còn mừng cho em nữa...

Và nàng đáp :

... Nếu anh là tráng sĩ Kinh Kha, một đi không quay lại, thì em sẽ đợi anh suốt đời trên bờ sông Dịch thủy...

Có lẽ nàng phải đợi chàng suốt đời... Không phải trên bờ sông Dịch thủy mà là trong nhà giam. Như Lê Tùng đã thổ lộ trong đêm từ biệt, « nghề này là nghề chuyên môn giấu diếm và lường gạt », tổng thanh tra Văn Bình sẽ hy sinh Lê Tùng, hy sinh nàng, hy sinh hạnh phúc của hai người để đạt mục đích tối hậu : hạ bệ Phan Thiệu.